

SIMONE VAN DER VLUGT

Herfstlied

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

•

Dat gevoel van onmacht... Het houdt me uit mijn slaap, ontnemt me mijn eetlust en maakt dat ik me slecht kan concentreren op mijn werk.

De signalen zijn duidelijk. Ik kan er niet langer omheen. Ik herken ze van vroeger. Ooit heb ik er een tijdje voor bij een psychiater gelopen, maar toen hij in mijn jeugd begon te wroeten ben ik niet meer teruggegaan.

Er is altijd een vaag besef dat aan de rand van mijn bewustzijn hangt, maar waar ik mezelf nooit volledig mee geconfronteerd heb. De angst voor de waarheid over mijn psychische gesteldheid heeft zich als een rol prikeldraad om mij heen gewikkeld. Me ervan bevrijden zal niet zonder pijnlijke verwondingen gaan. Tot nu toe heb ik het nog niet aangedurfd.

Niet in staat om nog in slaap te komen sta ik op. Met een badjas aan ga ik voor het raam staan om naar het aanbreken van de dag te kijken. Langzaam stijgt de zon en glijden de eerste stralen over het water aan de overkant. De hemel vertoont een sterke gelijkenis met een schildersdoek waarop in het wilde weg roze

en blauwe vegen zijn achtergelaten. Het geheel is van een schoonheid die me ontroert.

En ik ben niet snel ontroerd. Al heel jong heb ik geleerd dat eenzaamheid een onontkoombare toestand is waar ieder mens vroeg of laat op wordt teruggeworpen. Als kind begreep ik dat dat gevoel nooit helemaal zou verdwijnen, dat er nooit iemand zou zijn op wie ik volledig kon rekenen. Dus leerde ik op mezelf te rekenen. Het zal wel nooit meer uit mijn systeem verdwijnen. Dat heb ik geaccepteerd. Het is de kracht waarmee de golf van herinneringen en bijbehorende emoties me nog kan treffen die me van streek maakt. Het enige dat ik wil is een normaal leven leiden. Dus houd ik mijn driften onder controle. Slechts een paar keer heb ik ze de afgelopen paar jaar voelen opkomen, maar ik heb er weerstand aan weten te bieden. Het kostte moeite, maar ik ben erin geslaagd om mijn lagere instincten te verbergen achter een façade. Maar het muurtje is dun en kwetsbaar. Daar ben ik me volledig van bewust.

•

Ze hoort de regen eerder dan dat ze hem voelt. Een licht getik op de bladeren van de bomen, zo subtiel dat je bijna twijfelt of het wel begonnen is. Tezamen met een windvlaag die klinkt als een zucht kondigt de bui het einde van een warme dag aan.

Er trekt een rilling over Nadines huid. Ze heeft geen jas bij zich. Vanochtend, toen ze de deur uitging, wees niets erop dat het zou gaan regenen. Het was een warme dag in mei, de twaalfde op rij.

Mooi weer went snel. Ze wil niet dat de zomerse warmte ophoudt, dat ze het zal moeten doen zonder de zon die ze als vanzelfsprekend is gaan beschouwen, en dat haar gebruinde huid onder lagen kleding zal schuilgaan.

Ze woont met haar dochter in Leiden, in een gezellige, groene woonwijk. Vanaf de redactie van het *Leidsch Dagblad*, waar ze als journalist voor de kunstpagina werkt, is het tien minuten fietsen.

Al houdt ze veel van de journalistiek, een fulltimebaan is weleens lastig te combineren met de zorg voor haar dochter. Het is niet

makkelijker geworden nu Mariëlle in de puberteit zit. Integendeel zelfs.

Nog voor het harder gaat regenen, slaat Nadine de straat in waar ze woont. Manoevrerend door de smalle steeg achter het huizenblok rijdt ze door tot aan de achtertuin. Mariëlles fiets ligt op de grond en verspert de doorgang. Nadine zet hem in de schuur, duwt daarna haar eigen rijwiel naar binnen en gaat via de keukendeur haar huis binnen.

My home is my castle, zeggen de Engelsen en Nadine zou het niet beter kunnen uitdrukken. Ze woont op een hoek, waardoor de tuin groter is dan de meeste andere in deze wijk, en de kleurrijke, *English cottage*-achtige uitstraling geeft haar altijd een vakantiegevoel. Zowel de tuin als het huis verwelkomen haar, brengen haar tot rust. In de kleine maar gezellige keuken valt rond deze tijd de avondzon met een warm, gouden licht naar binnen, en de felrode bank in de zitkamer nodigt uit om even neer te ploffen.

Neuriënd loopt Nadine van de keuken naar de woonkamer en raapt in de gang de post van de mat. 'Ik ben thuis!' roept ze onder aan de trap. Dreunende muziek is het antwoord.

Bladerend door haar post loopt ze door

naar de keuken en zet water op.

De rekeningen en het reclamemateriaal gooit ze op het aanrecht. Terwijl de waterkoker zijn werk doet, gaat ze naar haar werkkamer om haar pc op te starten.

Werkkamer is een groot woord voor het hokje waar net genoeg plaats is voor een tafel met computer, een boekenkast, een kastje met een printer erop en een klein beetje loopruimte.

Terwijl de pc zoemend tot leven komt, schenkt Nadine het water op in de keuken. Even later schuift ze achter haar computer, klikt Outlook aan en haalt nippend van de hete thee haar e-mail op. Intussen bladert ze door het pak papier dat naast haar toetsenbord ligt. Meer dan honderdvijftig pagina's tekst, het resultaat van een jaar hard werken.

Op haar achtste begon ze aan haar eerste boekje. Eigenlijk was het een kort verhaal, want meer dan een paar bladzijden telde het niet, maar ze voorzag het van een zelf getekende omslag en een flaptekst met aanbevelingen, en noemde het een boek.

Haar hele middelbareschooltijd bleef Nadine schrijven, ervan overtuigd dat ze ooit een beroemd schrijfster zou worden. Ze vertelde

niemand over haar droom, maar bestookte uitgeverijen met haar werk. Alles wat ze opstuurde, kreeg ze met dezelfde vaart weer terug. Ze was te jong, te onervaren, niet goed genoeg. Dat stond niet in de standaard afwijsbrieven, maar ze leerde tussen de regels door te lezen.

Ieder ander zou allang afgehaakt zijn, zeker op die leeftijd, maar Nadine raakte alleen maar vastbeslotener dat het haar wél ging lukken. En omdat ze zoveel schreef en las, maakte ze inderdaad progressie.

Nadat ze haar havodiploma had gehaald ging ze naar de School voor Journalistiek. Een logische keuze, maar hoe leuk Nadine haar studie en later haar werk ook vond, ze vond er niet genoeg voldoening in. Schrijfster wilde ze worden, de journalistiek was tweede keus. Een goede tweede, maar toch.

Steeds stuurde ze manuscripten in, maar telkens werd ze afgewezen. Uiteindelijk besloot ze een schrijfcursus te gaan volgen.

Met de kennis die ze daar opdeed, zette Nadine zich opnieuw aan het werk. Al was ze nog zo moe, ze verplichtte zichzelf iedere dag een stukje te schrijven. Iedere keer als ze achter haar computer plaatsnam, leken de woor-

den als vanzelf van het toetsenbord op het beeldscherm te springen. Of het goed werd wist ze niet, maar dit boek hield haar stevig in zijn greep. Dat zou genoeg moeten zeggen, maar het verzoek van Froukje, haar cursusleidster, om het te mogen lezen maakte Nadine weer onzeker. Dat ze het verhaal zelf met zoveel plezier schreef, wilde nog niet zeggen dat ze anderen er een genoeg mee deed.

Gelukkig vond Froukje het een boek met frisse personages en een goede spanningsopbouw en plot. Wat niet wegnam dat er nog wel wat aan verbeterd kon worden.

Daar is ze nu druk mee bezig en hoe dichtert ze bij het laatste hoofdstuk komt, hoe meer haast ze krijgt. Deze keer móét het lukken.

2

‘Hoe laat gaan we eten?’ Mariëlle slentert de werkkamer in en komt bij Nadines bureau staan.

‘Om halfzeven. Ik heb nog niet zoveel trek,’ antwoordt Nadine zonder haar ogen van haar computer los te maken.

Haar dochter leunt tegen haar bureau en zucht diep.

‘Om halfzeven pas? Anders eten we altijd om halfzes!’ moppert ze.

Een beetje afwezig, met haar gedachten nog bij haar mail aan Froukje, staart Nadine naar het beeldscherm. ‘Soms wel, soms niet. Zoals het uitkomt. Vanavond eten we wat later,’ zegt ze als Mariëlle haar opmerking ongeduldig herhaalt.

‘Mag ik dan nog even naar Renate? Ik zou een keer kijken bij haar streetdanceles. Misschien ga ik er ook wel op.’ Nadine aarzelt. ‘Dat begint toch om halfzeven? Dan gaan we net eten.’

‘Kun je dan niet snel gaan koken?’

Nadine klikt het mailtje weg. ‘Vóór halfzeven red ik het niet meer.

‘Je hebt nog een halfuur! Dat is toch genoeg? En ik kan heel snel eten.’

‘Nee, ik red het niet, Mariëlle. Het koken misschien nog wel, maar ik vind het niet gezellig als je je eten met een paar happen naar binnen gooit.’

Mariëlle maakt een geërgerd geluid. ‘Alsof je zelf uren aan tafel zit.’

‘Daar gaat het niet om. Ik heb gewoon geen

zin om te gaan rennen en vliegen,' zegt Nadine. 'Maar als jij snel de tafel dekt, dan ga ik aan het eten beginnen. Goed?'

Terwijl Nadine naar de keuken loopt en een pan water voor spaghetti opzet, hoort ze hoe Mariëlle met veel lawaai de borden op tafel zet. Geen tafelkleed of placemats eronder natuurlijk. Het bestek schots en scheef, geen onderzetters voor de pannen. Ze weet precies wat ze kan verwachten.

Gelaten snijdt ze de groenten voor de bolognesesaus. Als ze nu naar binnen gaat om commentaar te leveren, kan ze een gezellige avond wel vergeten. Vroeger zou ze er niet aan gedacht hebben om Mariëlles recalcitrante gedrag door de vingers te zien, maar de voortdurende strijd kost haar zoveel energie dat ze het steeds vaker maar over zich heen laat komen.

Zonder dat ze precies weet waarom draait Nadine zich om, zodat ze zicht heeft op de grote, ingelijste foto van Christiaan in de zitkamer. Ongelooflijk dat het al vijf jaar geleden is dat hij stierf. Niet dat ze daar iedere dag bij stilstaat, maar zomaar opeens kan ze hem ontzettend missen. Vraagt ze zich af hoe haar leven eruit gezien zou hebben als hij niet was